

ו' דכתיב כמה
 בא פן יהרשו
 ות בני ישראל
 אמרו (שם ב, טו)
 זה חביב לפני
 ה' (יח) הטיבו אשר
 הו' ע"ה הוכיח
 הודה וראה כי
 ב' (שם ל, א) זאת
 טוה' פירוש על
 בירכן אחר כך.
 טוב (שמות יט, כד)
 הם תכו לרגליך
 נת שחיבבן, ויש
 דך רמז על נדב
 וימותו לפני ה'
 טלו עונשם:

נה הקב"ה לזכות
 ול תורה³⁴, דקשה
 זורה. רק הפירוש
 זה שבני ישראל
 התורה. ועל ידי
 התורה לכל
 הם דייקא תורה
 גדול ולהרחיב כח
 יאדיר לשון עתיד

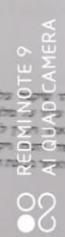
עוד למי התג [משנת תרמ"ג] בעזרת ה' יתגד
ענין הליכה מבית לטובה צא מדירת קבע
 כו', הוא מעין מצוה ראשונה
 שנצטוו אברהם אבינו ע"ה לך מארעך
 (בראשית יג, א), וכמו כן בבני ישראל שנאמר
 (דברים כ, ב) וברתי לך חסד נעורייך כו' לכתך
 אחרי כו', ובראי אין יכולין לקיים זה בראוי
 רק בתחילת, ולכן אחרי יום הכפורים
 שנעשים טהורים בקטן שנולד מתעורר זה
 הרצון בכל איש ישראל לחיות נמשך אחרי
 ה' יתברך, אחריך נרוצה (שח"ש א, ו)¹
 ומסתמא פירוש חסד נעורייך הוא אברהם
 אבינו ראשיתן של ישראל, ושמעתי מפי
 קדשו של מו"ז ז"ל על מאמר המורש
 תנחומא בפרשת לך² ילמדנו רבינו מה
 לקבל עליו מלכות שמים כשהוא מהלך כו',
 והגיד כי כיון שהיתה זו מצוה ראשונה אם
 כן למה התחיל בהליכה ומיישב כי כבר
 עמד אברהם ע"ה בענין ואהבת כו' ודברי פי
 חכם חן, וכמו כן נוכל לומר בסוד ימים
 הללו, כי בראש השנה הוא האחרות שמע
 ישראל כו' (דברים ו, ד) ואז צריכין להתבטל
 אליו ולא שייך הליכה, וכן ביום הכפורים
 הוא בחינת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם
 ועד³, ובסוכות⁴ מתחיל ואהבת כו' (דברים ו, ד)
 וה' שיהיה שם שמים מתאהב על ידך⁵
 בראותא בספרי⁶, לכן אז המצוה הליכה,

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, וכשתחיל אהבת רעה
 מהלך רעה עמו רעה יושב עך כולם כעמך נבויך
 וכלמדיך בדרך ובשכר ובקסן" רעומא לך לך, א.

1 סוד ארץ חריש.
 2 עין נחיר ח"ג ותי ע"א.
 3 יומא פ' ע"א.
 4 ידבר אחרי אהבת את ה' אלליך, אהבו על כל המצוות
 באברים אבך בעין נבואי זאת תעש אשר יעש ברוך,
 והלא אם סובסוס כל באי העולם לטראות יועץ אחי
 הלוכבים בו נעשה אתן יכולים אלא מלמד שיהיה אברים
 אבית מביים ומבינים תחת כנף השכינה וספרי אהובת,
 לג.

דך הם תכו לרגליך יתא
 דש היא חתק.

ל בית
 קבל מלכות שמים
 חסד לכו לשמים
 ביהו"ק יומא
 אחר ה' את הלב האהוב

ולכן מקריבין ע' פרים על האמות' גם כן
 החפשונו הקדושה לכל הנקמות כניל
 ועל ידי זה זוכין אל הארץ אשר אראך
 (בראשית ב' א). וכן בסוכה זוכין לירוש הקודש
 על ידי מצוה זו כניל. ולכן סוכה מלשון
 יסכה שסכחה כרוח הקודש' כניל:

יבני הסוכות שנקרא וכן שמחתנו כי ה'
 יתברך זכיה אוחנו לישב בעלו' והיא
 מעין כחינת הגן עדן דכתיב (בראשית ב' ח)
 וישם שם בו האדם. ועיקר הבריאה היה
 להיות דירת האדם שם. ושם היה השמחה
 כמו שאומרים¹⁰ כשמחין יצורך בגן עדן.
 והגן שכתוב (שם ג' כז) וירש את האדם. אף
 על פי כן יש זמנים שמתנוצץ קצת הארה
 מברית הגן עדן. וה' יתברך הנניסנו לדירה
 זו שחל עליה שם שמים כראותא כנמרא!¹¹
 והשמחה כמעט. לכן דירה זו מביאה
 השמחה. וכוראי על ידי תורתן של ישראל
 ביום כפור יש שמחה לפניו בנורם. לכן יש
 לנו לשמוח בשמחת הבורא יתברך. וה'
 שכתוב (ויקרא טו' ז) לפני ה' תטררו. ומלבר
 שזכינו לטהרה יש לנו להתענג בשמחת ה'
 יתברך בנה

והנה בקהלת כתיב (קהלת ח' טו) ושבתתי בו'
 את השמחה. וכתיב גם כן (שם ב' ט)
 ולשמחה מה זו עושה. והיינו שבודאי טוב
 מאוד אם זוכין לשמחה כלי פסולת. רק
 שקשה להשיג זאת המיד ויש בה פסולת
 כדכתיב (שם) לשחוק אמרתי מהולל
 מערבי. רק בימים הללו בסוכה שהיא
 הגנה שאין מתערב שם פסולת לכן יכולין
 לשמוח עתה. והשמחה הוא תענוג פנימי.
 וכתיב (שם ב') לאדם שטוב לפניו נתן חכמה
 ורעת ושמחה ולחוטא נתן ענין לאסוף בו.
 וכל זה מתקיים בימי החג. דכתיב (תהלים ד'

ח-ז) רבים אומרים מי יראנו טוב נתתה
 שמחה בלבי מעת דנגם ותירושם רבו.
 פירוש שבסוכה הוא ימי השפעה לעולם.¹²
 והאומות כל אחר נוטל שלו ומאסף רוב דגן
 ותירוש. אבל בני ישראל יש להם לקבל
 פנימיות ההשפעה והוא התענוג והשמחה.
 והיו עדות שהם הלב והעיקר כדאיתא¹³
 שבני ישראל דמוין ללב שמקבלין רק
 צרותא דכולא. והוא התענוג כניל. לכן
 ניתן מצות סוכה עתה. לרמוז כי אין אנו
 חפצים ברוב דגן ותירוש. רק להיות חכמה
 לעבודת ה' יתברך שהיא העיקר. ועל
 הימים האלו כתיב (דברים כח' טו) תחת אשר
 לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה בו. שהם
 ימי שמחה וצריכין להתחוק עתה כעבודת
 ה' ביותר. ומתקיים כל השנה כמו שכתוב¹⁴
 מצות שקבלו עליהם בשמחה בו. וה'
 יתברך ברוך הוא וברוך שמו נתן לנו ימי
 שמחה בתחלת השנה מטעם הזה. מרוב כל
 (שם) פירוש האר"י ז"ל¹⁵ ידוע שיהיה יותר
 שמחה בעבודת הבורא משמחה שיש לו
 מכל הדברים שבעולם. ובני ישראל מראין
 זאת בסוכה שיוצאין מידית קבע לדירת
 עראי¹⁶. כמו שכתוב (תהלים פ"א) בדרתי
 הסתופף בבית אלקי אף בעראי מדר
 באהלי רשע בקביעות. כראיתא ברש"י דל'¹⁷
 בפסוק (תהלים קי"ח ח) טוב לחסות בה'. חסיון
 מועט מלהיות בטוח בקביעות בנידבים עין
 שם:

והנה כתיב על ימי הסוכות (ויקרא כג' מא)
 שבעת ימים בשנה מה שלא כתיב
 כן בשום מועד. והם הארות על כל השנה
 דכתיב (בראשית א' ח) ויקרא בו' לאור יום. והם
 כמו מנורה של ז' נרות דכתיב (תהלים צ"א)
 אור ורוע לצדיק ולישרי לב שמחה. פירוש
 דכתיב (בראשית א' ד) וירא בו' האור כי טוב

⁷ סוכה נה ע"ב.
⁸ מנילה דר ע"א.
⁹ עפ"י וז"ר דרב. קב"ה ע"א.
¹⁰ ברובת תימא.
¹¹ סוכה ט ע"א.
¹² עין סוכה נה ע"ב.
¹³ וז"ר דרב ע"ב עין כורי. סאמר ע"י, לו.

¹⁴ סכת קל ע"א.
¹⁵ שער רוח הקודש, סוגת האפר, ד"ח דגהן. שער ומעלות
 הקדושה. ד"ח ג"ע.
¹⁶ "אמרה תורה כל שבעת הימים צא מדרית קבע ושב
 בדרת עראי" (סוכה ב ע"א).
¹⁷ חסיון זה אינו אלא לשון חסיון על דובר מועט הוא
 ורש"י תהלים קי"ח ח ד"ח טוב לחסות.

ויבד
 בה
 הגנ
 תוך
 געש
 אמ
 ידי
 קוד
 סו
 ול
 סו
 ה
 ש
 ע
 ה
 ל
 ה
 ל
 מ
 ד
 ז
 ז